

Rauli och Micke snackar mätning av enskilda terapeuters framgångar, rum 3:

Det finns just nu ett väldigt stort motstånd mot att mäta enskilda terapeuters ”värkningsgrad”. Man e nog rädd för en sådan utvärdeing. Men detta leder också till att man saknar feedback. Men finns det ett kommersiellt tryck för mätningar? Och får man i så fall missvisande mätningar (”snälla” terapeuter får bättre betyg), och borde man kanske föregripa detta. Leder detta dock till att KBT framstår i sämre dager än PDT pga hur många patienter man hinner med, t ex?

Alla utvärderingar nu är på PDT/KBT nivå, let's rethink? Mäta generella terapifaktorer, typ allians å så.

Dessutom, finns det skillnad beroende på problemspecialisering?

Ofta har terapeuten sämre grepp om alliansen än vad patienten har, så att fråga om det kan ju vara bra. Dessutom kan kontinuerliga mått av hur t ex patienten mår funka som diskussionsunderlag med patienten (man kan t ex tänka sig att vid rätt tillfälle i terapin visa grafer på hur patienten mår och har mått)... Och också bli en bra utvecklingsmetod för terapeuter.

I marknadssyfte är det som sagt inte någon bra idé: Psykologyrket är för föränderligt beroende på t ex personkemi, alltså otur. Däremot i egenutvärdering, för att hålla koll på alliansen osv. Jämföra Big 5 med framgång, olika personlighetsegenskaper? Det vore lite intressant att veta.